

Full diocesà

2 de juliol del 2017

p4 – 50é Pelegrinatge de l'Hospitalitat de Lourdes

p6 – Dos nous bisbes auxiliars a Barcelona

Lloat sigueu, Senyor, també pels mitjans de transport

Aquest és lema escollit enguany per l'Església en la jornada d'avui, primer diumenge de juliol. Vol ser un cant de lloança, com feia sant Francesc en el Càntic de les Creatures en contemplar la obra feta per les mans del Creador.

Avui nosaltres volem agrair a Déu els mitjans de transport que ha posat a les nostres mans: els vehicles que ens permeten traslladar-nos d'aquí cap allà, anant a veure a familiars i amics que resten allunyats de nosaltres; els camions que permeten que arribin fins a nosaltres aquelles mercaderies que necessitem cada dia de la nostra vida; les ambulàncies i vehi-

cles medicalitzats que en un moment de necessitat ens duen als centres d'assistència hospitalària; els mitjans de transport que ens fan la vida més fàcil i escurcen les distàncies.

Durant tot l'any passat a les nostres carreteres es varen registrar 1.039 accidents, en què perderen la vida un total de 1.161 persones. Enguany s'han registrat, fins a començament de mes, 391 accidents, amb un balanç de 443 morts. Es tracta d'un significatiu descens del 3%. Cal que entre tots continuem reduint les víctimes. No hi hauria d'haver cap mort a conseqüència del trànsit.

«Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell»

Diumenge XIII durant l'any / Cicle A

Lectura del segon llibre dels Reis

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Etic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezi, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezi li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezi la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

(4, 8-11.14-16a)

Salm responsorial

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.

(Salm 88)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

(6, 3-4.8-11)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la

perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

(10, 37-42)

«Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per a venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per a venir amb mi»

Portar la creu i anar darrere de Jesús

Jean Hakolimana, prev.

Avui sentim en l'evangeli: *Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per a venir amb mi.* Per als oients directes de Jesús, en la seva llengua i mentalitat jueva, aquesta crida sonava una mica diferent: *Qui no pren la seva creu per anar darrere meu...* Fer-se deixeble de Jesús, se'n deia anar darrere d'ell. De fet, els mestres en aquell temps es movien sense parar. Uns perquè eren predicadors ambulants, altres a la recerca de treball per viure. És que la funció de mestre (rabí), tot i ser molt valorada a Israel, no era pas remunerada. Els mestres havien d'espavilar-se per sobreviure. D'aquí que els deixebles els anaven al darrere, sigui per l'aprenentatge, sigui per servir-los d'ajudants d'ofici. Aquesta és la imatge que fa servir Jesús en la seva crida. Més que ser deixebles seus, ens crida a anar darrere d'ell.

Anar darrere de Jesús implica posar-lo a ell al davant i aprendre a caminar seguint les seves petjades. Aprendre a confiar en el Pare com ell hi confiava, mirar el món, la vida, els homes com ell se'ls mirava. Al cap i a la fi, fer passar els seus criteris per davant dels nostres. O, millor dit, desfer-nos dels nostres criteris per abraçar els seus. Per senzill que sembli, no és el que sol succeir. Més aviat, solem confessar un Jesús tallat a mida nostra. Així els nostres debats es donen sobre si som de dreta o d'esquerra, conservadors o progressistes, independentistes o unionistes, etc. Poques vegades s'arriba a qüestionar fins on aquestes postures nostres se situen o no «darrere de Jesús», és a dir, fins on encaixen o no amb l'evangeli. Això fa que sovint destaquem per moltes coses bones en si, i poques vegades per allò que és propi nostre: està situats darrere de Jesús.

La imatge

Sabem que Jesús per obra de l'Esperit habita en els membres de la humanitat. Sabem que el Pare estima i no està lluny de cada home i cada dona. Tot mirant la humanitat i les seves necessitats des d'aquesta perspectiva, l'afirmació de Jesús és forta: «Qui doni un vas d'aigua a un d'aquests petits, me'l dona a mi.» L'afirmació val igualment a l'inrevés: qui menysprea, odia, es venja d'un germà...

Mosaic de Sant Salvador de Khora (s. XIV)

Lit. hores: Setmana I

3 dilluns

— Sant Tomàs, apòstol i màrtir (s.I)
Efesis 2,19-22 / Salm 116 /
Joan 20,24-29

4 dimarts

— Isabel de Portugal, laica (1271-1336)
— Santa Berta, religiosa (*725)
Gènesi 19,15-29 / Salm 25 /
Mateu 8,23-27

5 dimecres

— Sant Miquel dels Sants, prevere (1591-1625), patró de la ciutat de Vic
Gènesi 21,5.8-20 / Salm 33 /
Mateu 8,28-34

6 dijous

— Santa Maria Goretti, (1890-1902)
— Sant Isaïes, profeta (765a.C)
Gènesi 22,1-19 / Salm 114 /
Mateu 9,1-8

7 divendres

— Sant Ot, bisbe (1095-1122)
— Sant Fermí, bisbe (*553)
Gènesi 23,1-4.19;24,1-8.62-67 /
Salm 105 / Mateu 9,9-13

8 dissabte

— Sant Procopi, màrtir (*303)
— Sant Edgar, laic (944-975)
Gènesi 27,1-5.15-29 / Salm 134 /
Mateu 9,14-17

9 diumenge XIV de durant l'any / Cicle A

— Santa Verònica Guiliانا, verge (*1727)
— Santa Anatòlia, màrtir
— Sant Agustí Zhao Rong, prevere, i companys, màrtirs (*1815)
Zacaries 9,9-10 / Salm 144 / Romans 9,9.11-13 / Mateu 11,25-30

50è Pelegrinatge de l'Hospitalitat de Lurdes de Solsona i Vic

Hospitalitat de Lurdes / Bisbat de Solsona

El dia 17 de juny els bisbats de Solsona i Vic van començar el seu pelegrinatge a Lurdes de França. Més de nou-centes persones, entre malalts, pelegrins i voluntaris, van viure aquest any el 50è pelegrinatge. Del nostre bisbat hi havia un grup de més de vuitanta voluntaris, entre ells un grup de joves. El primer dia el van passar quasi tot viatjant i, en arribar, van celebrar la missa d'obertura del pelegrinatge a la capella de Sant Josep, que fou presidida pel bisbe Xavier Novell.

El diumenge dia 18 el grup de pelegrins començaren de bon matí amb la missa internacional, presidida pel bisbe Xavier. En acabar, el grup es va desplaçar davant la basílica del Roser per a la tradicional fotografia i, posteriorment, hi hagué una ballada de sardanes a la mateixa plaça, amb motiu del 50è aniversari. A la tarda hi hagué la Celebració del Perdó i es concloué el dia amb la processó de les torxes i el rès del rosari.

El dilluns, després de recollir els malalts amb els «xinos» i cadires de rodes, van anar tots cap a la gruta per celebrar-hi l'eucaristia, que va presidir el bisbe Romà, acompanyat pel bisbe Xavier i els preveres i diaca que formaven part del pelegrinatge. A la tarda va tenir lloc el viacrucis dels malalts i l'adoració del Santíssim i després el bisbe Xavier va fer una ponència als pelegrins. El dia va acabar amb una viscuda vetlla de pregària preparada pels joves.

El dimarts, el dia començà de bon matí amb el viacrucis pel «camí de la creu» adreçat als pelegrins i personal de servei. Després anaren tots a l'església de Santa Bernardeta per participar en l'eucaristia preparada pels joves. El dinar fou festiu: una gran arrossada al cinema La Foret. Aquest dinar es concloué amb un acte lúdic on, entre altres coses, es féu un recorregut històric sobre els inicis de les hospitalitats en els seus pelegrinatges a Lurdes.

El dimecres, de bon matí, els autocars van anar recollint els pelegrins. El bisbe Xavier al peu dels autocars va anar acomiadant els malalts, pelegrins i voluntaris. Al migdia els de la zona del Llobregat i Cardener van parar a Puigcerdà per dinar. Un generos menú amb cava i pastís commemoratiu dels 50è pelegrinatge va servir per a celebrar junts els dies passats.

Beatificació de 109 màrtirs claretians

El dia 21 d'octubre del 2017, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, seran beatificats 109 claretians màrtirs.

Entre ells hi ha el germà Ferran Saperas i Aluja, enterrat al temple parroquial de Tàrraga; l'estudiant Josep Vidal Balsells i el germà Julián Villanueva Olza, ambdós enterrats al temple parroquial de Solsona; el pare Enric Cortadellas i Segura, nat a les Oluges; el pare Agustí Lloses i Trullols, nat a Cervera; el germà Josep Casals i Badia, nat a Berga; el pare Mateu Casals i Mas, nat a Bagà; el germà Ramon Rius i Camps, nat a Santa Fe de les Oluges; el germà Marià Bi-

nafa i Alsinella, nat a Anglesola; el germà Josep Cardona i Dalmases, nat a Prades de Molsosa; el germà Josep Soler i Maimó, nat a Guardiola; el pare Càndid Casals i Sunyer, nat a Malanyeu.

D'aquests nous beats, cinquanta-vuit eren de la comunitat claretiana de Cervera, que inclou els divuit màrtirs de Mas Claret.

A partir d'avui anirem publicant una breu biografia de cadascun d'ells per anar coneixent la vida dels futurs beats.

Campanya de la Renda 2017: gràcies pel teu gest!

A finals de juny es va tancar la campanya de la renda i, simplement, volíem donar-vos les gràcies si heu marcat la casella a favor de l'Església o heu col·laborat a fer-ho.

L'origen de totes les tasques que desenvolupa l'Església és l'amor a Déu i l'amor als altres. Amb el vostre gest podrem finançar bona part dels projectes i, per tant, podrem continuar donant l'amor de Déu a qui més ho necessita a través de les tasques pastorals, litúrgiques i socials que desenvolupàvem fins ara i que continuarem desenvolupant.

Gràcies també als mossens, religiosos i religioses, treballadors apostòlics i resta de persones que han fet possible la difusió de tota aquesta informació. Gràcies per la vostra col·laboració! Esperem continuar comptant amb vosaltres!

L'Eucaristia guareix les ferides del passat

Corpus Christi a Roma

El diumenge dia 19 de juny a la tarda el papa Francesc va celebrar la missa de Corpus Christi a les portes de la catedral de Roma, Sant Joan del Laterà. Per primera vegada en segles, la festa es va celebrar en diumenge en lloc del dijous.

En la seva homilia destacà: «L'Eucaristia forma en nosaltres una memòria agraïda, perquè ens reconeixem fills estimats i necessitats del Pare; una memòria lliure, perquè l'amor de Jesús, el seu perdó, guareix les ferides del passat i calma el record dels mals soferts i comesos; una memòria pacient, perquè en l'adversitat sabem que l'Esperit de Jesús roman en nosaltres.»

També va recordar que l'Eucaristia no és solament memòria sinó que també és promotora d'unitat: «L'Eucaristia és el sagrament de la unitat. Qui la rep es converteix en artífex d'unitat.»

Dos nous bisbes auxiliars per a Barcelona

El 19 de juny el senyor arquebisbe de Barcelona i cardenal electe, Joan Josep Omella, va presentar en roda de premsa els dos nous bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Sergi Gordo Rodríguez i Mons. Antoni Vadell Ferrer, nomenats pel papa Francesc.

Perfil

Sergi Gordo Rodríguez va néixer a Barcelona el 23 de març de 1967. Viu a Cornellà de Llobregat, on és membre de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel des del seu naixement. Les seves primeres tasques pastorals van tenir lloc a Vilafranca del Penedès. Ha combinat àmpliament la tasca pastoral amb la tasca acadèmica i la de gestió diocesana. És canceller de la cúria arxidiocesana i secretari general de l'arquebisbat de Barcelona, com també canonge de la catedral.

Antoni Vadell Ferrer va néixer a Lluçmajor (Mallorca) el 17 de maig de 1972. Va iniciar la seva activitat pastoral

a la parròquia del Beat Ramon Llull de Palma i posteriorment va assumir la responsabilitat de rector del Seminari Menor de Mallorca. Ha estat delegat diocesà de Pastoral Vocacional, així com delegat diocesà de Pastoral Catequètica i Litúrgica. És delegat general per a l'Evangelització. Actualment és rector de la unitat pastoral de diverses parròquies de Mallorca, al voltant d'Inca.

L'article

L'adolescència: una etapa difícil

Josep Maria Rovria Marsal

Una escena familiar de pare, mare i filla adolescent d'un dissabte a la tarda: s'entra a la botiga i la mare comet l'equivocació de definir-se per una faldilla, jersei o brusa, o el que sigui, com el que millor li escauria a la nena. La nena, que no vol que li digui ningú el que ha de fer perquè ja té... quinze anys!.. i vol ser ella mateixa, rebutja automàticament la peça indicada i n'escull una altra de completament oposada en color, forma, estil, etcètera, davant la desesperació de la mare. I com no està gaire segura de la seva elecció tampoc no s'hi fa forta. S'inicia llavors una discussió entre mare i filla i de vegades amb la dependenta si, inconscient, decideix intervenir per prendre partit o suggerir una possibilitat intermèdia.

El pare, atònit, incapaç de posar pau, observa com la discussió pujar de to fins que s'arriba al desenllaç: mare i filla surten discutint de la botiga sense haver comprat res...

En aquesta escena es dona i es defineix un tret important d'això que en diem adolescència i que no és res més que una època de pas entre la infantesa i l'edat adulta, en què les persones passen de ser felices depenent dels més grans (pares, professors...) a ser-ho sense haver de dependre de ningú.

El sentiment, descobriment i afirmació del seu propi jo que té lloc en començar l'adolescència, portarà al desig d'autonomia i independència, a un desig de valer-se per si mateixa, d'escollir la seva vida i, en definitiva, d'exercir la llibertat. I com que això no és gens fàcil i no s'aprèn en un dia, aquest desig pot venir acompanyat d'inseguretat, nerviosisme, inestabilitat, obstinació, afany de contradicció, ganes de ser original.

Els pares hem de ser conscients d'aquesta difícil, crítica i necessària etapa dels nostres fills i hem d'ajudar-los més que mai, encara que sembli que no ho volen, conformant la nostra manera de fer com a pares en aquesta nova etapa. Ara especialment hem d'estar serens (cosa molt difícil de vegades) i segurs de les nostres conviccions, que serà necessari revisar i raonar sabent que el millor argument és l'exemple. Tot això amb més afecte que mai i estant disponibles sense anguniar amb coses que no són en el fons importants: color de la brusa, llargada dels cabells, etcètera.

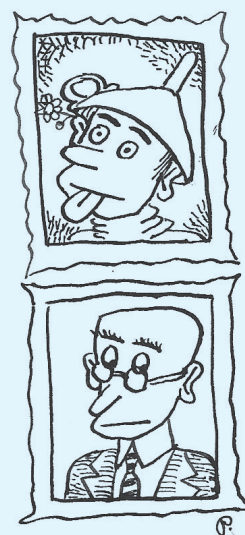
Hem d'ajudar-los que es coneguin i que coneguin el seu entorn, que adquireixin una correcta noció de la llibertat, que aprenguin a conviure, a utilitzar bé el temps lliure i a defensar-se de la influència negativa de l'ambient, si cal.

La Dita

«Val més boig conegut que savi per conèixer»

Sebastià Codina, prev.

De boig i de poeta tots en tenim una miqueta. Els savis de debò mai no saps on passen. Conèixer-nos una mica per dintre, tampoc no costa gaire. Ara, reconèixer-nos, ja és una altra cosa. I encara molt més, acceptar-nos tal com som. És somiar truites perdre el temps rumiant què ens agradaria ser. Som el que som. Un coix coixeja... Som terra i terregem: se'ns nota.

Cal anar pel món sense fer escarafalls, acceptant-nos tal com som i, de cara als altres, cal fer servir les mateixes eines ben llossades. Quan un s'enfila amb les ambicions que no s'abasten mai ni mai, es queda de mata baixa i arran de terra.

Enfortir l'educació dels fills (1)

Sant pare Francesc

Durant aquests mesos d'estiu anirem publicant en el Full Diocesà alguns fragments del capítol VII de l'exhortació apostòlica *L'alegria de l'amor* del papa Francesc. Aquest capítol tracta sobre l'educació dels fills.

«La família no pot renunciar a ser lloc de suport, d'acompanyament, de guia, encara que hagi de reinventar els seus mètodes i trobar nous recursos. Necessita plantejar-se a què vol exposar els seus fills. Per això, no ha d'evitar de preguntar-se qui són els qui s'ocupen de donar-los diversió i entreteniment, qui entra a les seves habitacions a través de les pantalles, a qui els lliuren perquè els guïïn en el seu temps lliure. Només els moments que passem amb ells, parlant amb senzillesa i afecte de les coses importants, i les possibilitats sanes que hem creat perquè ells ocupin el seu temps, permetran evitar una nociva invasió. Sempre cal una vigilància. L'abandonament mai no és sa. Els pares han d'orientar i prevenir els infants i adolescents perquè sàpiguen afrontar situacions on pugui haver-hi riscos, per exemple, d'agressions, d'abús o de drogoaddicció.

»Però l'obsessió no és educativa, i no es pot tenir un control de totes les situacions per les quals podria arribar a

passar un fill. Aquí val el principi que "el temps és superior a l'espai". És a dir, es tracta de generar processos més que de dominar espais. Si un pare està obsessionat per saber on és el seu fill i per controlar tots els seus moviments, mira només de dominar el seu espai. D'aquesta manera no l'educarà, no l'enfortirà, no el prepararà per a fer front als canvis. El que interessa sobretot és generar en el fill, amb molt d'amor, processos de maduració de la seva llibertat, de capacitació, de creixement integral, de cultiu de l'autèntica autonomia.

»Només així aquest fill tindrà en si mateix els elements que necessita per a saber defensar-se i per a actuar amb intel·ligència i astúcia en circumstàncies difícils. Llavors la gran qüestió no és on es troba el fill físicament, amb qui està en aquest moment, sinó on està en un sentit existencial, on està posicionat des del punt de vista de les seves conviccions, dels seus objectius, dels seus desitjos, del seu projecte de vida. Per això, les preguntes que faig als pares són:

»¿Intentem comprendre "on" són els fills realment en el seu camí? On està realment la seva ànima, ho sabem? I, sobretot, ho volem saber?»

